

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ' - φύλ. 27 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 22 ΤΟΥ ΤΡΥΓΗΤΗ 1915 * ΑΡΙΘΜΟΣ 572

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΣ. Πρόλογος στη ζωή : Β'
ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ. Ἀθηνιώτικες γραφές.
ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ. Γιὰ τὸ μέταλλο τῶν Γερμανῶν.
ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ. Ἀπὸ τὰ «Ρουμπιαῖα».
Ο ΝΕΟΣ. Τὸ ἔπαθλο τοῦ Σταθάτου.
Δ. ΠΑΝΑΓΟΣ. Στὸ κελλί.
ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ. Τὸ μεγάλο παιδί (συνέχεια).
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ.— Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΣΤΟ ΚΕΛΛΙ

(Ἐνα μικρὸ καλογερικὸ κελλί, μακρὸ, στενὸ καὶ χα-
μηλό. Ἀριστερὰ πόρτα, στὸ βάθος ἀντίκρου στὸ θεατὴ ἕνα
παράθυρο μὲ τζάμι. Ἀπ' ἔξω φαίνεται βουνὸ ἀπὸ γυμνοὺς
βράχους. Εἶναι νύχτα καὶ τὸ βουνὸ φαίνεται ἀπὸ τὸ φῶς
τοῦ φεγγαριοῦ, ποῦ πέφτει ἀπάνω στοὺς βράχους.

Στὸ κελλί δυὸ καρτέλες, ἕνα μικρὸ χαμηλὸ τραπέζι. Εἰ-
κόνη ἀγίων στοὺς τοίχους. Ἐνας χαμηλὸς κινεπὶς μὲ πα-
λαιὸ στρωσίδι).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ἐνας Καλόγερος. Ἄρτεμις.

(Μπαίνουν μαζί. Μπροστὰ ὁ Καλόγερος μ' ἕνα
μυροῦτζινο καντηλιέρι).

ΑΡΤΕΜΙΣ. Κι' ἔλεγα πῶς δὲ θὰ προφτάσω. Ἦλθα
χθὲς βράδυ ἀργὰ στὴ χώρα. Καθυστέρησε τὸ βράδι
κι' ἔμεινε κάπου ν' ἀναγκασθῶ λίγο. Μὰ φαίνεται,
πῶς δὲν ἔγινεν ἀκόμη ἡ χειροτονία.

Ο ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ. Ὅχι, ἀργεῖ. Δὲν ἐτελειώσεν ἡ
ἀκολουθία τῆς ἀγρυπνίας. Θὰ σημάνουν στὸν ἔρθρο
καὶ τότε.

ΑΡΤΕΜΙΣ. Δὲν τὰ καλοξέρω. Θέλει πολλὴ ὥρα;
Ο ΚΑΛΟΓ. Σὲ καμμιάν ὥρα θ' ἀρχίσῃ.

ΑΡΤΕΜΙΣ. Ὡ, τότε εἴμπαρὼ νὰ τὸν ἰδῶ μιὰ στιγμὴ
ἔδῳ.

Ο ΚΑΛΟΓ. Βέβαια καὶ θὰ χαρῆ πολὺ, πιστεύω
δὲν ἔχει κανένα δικό του σήμερα, ποῦ ἔχει τὴ χαρὰ
του. Θὰ εἴσαστε ἡ μόνη συγγενής του, κοντὰ σὲ τό-
σους ξένους. Πηγαίνω νὰ τοῦ μιλήσω.

ΑΡΤΕΜΙΣ. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, πάτερ.

(Ὁ Καλόγερος χαιρετῶ καλογερικά βασιτάς
τὰ δυὸ χέρια σταυρωτὰ στὸ στήθος καὶ φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Ἡ Ἄρτεμις μονάχη. Πραττοῦ με προσοχὴ τὸ κελλί.
Κάπου-κάπου χαμογελᾷ ἑλασά. Ἐπειτα κοιτάζει ἔξω τὸ
βουνό. Ἀφοῦ κοιτάξῃ ἀρκούντ' ὥρα βγάξει τὸ καπέλλο,
πιάνει ἕνα σπύργο καὶ κηδεύει τὰ φυτίλια τοῦ καντηλε-
ριοῦ ἀπὸ τὴν καῦτρα, ποῦ κρεῖται ἀδυνατίζει τὸ φῶς.)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Ἡ πόρτ' ἀνοίγει μὲ ὄρμη καὶ μπαίνει ζωηρὸς ὁ Νεάν-
δρος καὶ κλείνει τὴν πόρτα. Μὰ μόλις ἀντικρῶζει τὴν Ἄρ-
τεμι στέκεται οσοτισμένος καὶ φοβισμένος.)

ΝΕΑΝΔΡΟΣ. Ἐστὸ ἐδῶ;

ΑΡΤΕΜΙΣ. (Τὸν χαιρετῶ καλογερικά μὲ κάποια
εἰρωνεία) ἡ εὐχή σου, πάτερ ἄγιε.

(Ἐπειτα χαμογελᾷ, ὥστε νὰ φαίνονται τὰ λευκὰ
δόντια τῆς),

Μὲ περίμενες;

ΝΕΑΝΔΡΟΣ. Ἐστὸ ἐδῶ; τί θέλεις;

ΑΡΤΕΜΙΣ. Μπα, καλέ, μὲ φοβάσαι;

ΝΕΑΝΔΡΟΣ. Ποιὸς σ' ἔφερεν ἐδῶ σήμερα;

ΑΡΤΕΜΙΣ. Μὰ σὺ ἐστάτισες. Μὲ κοιτάξεις σὰ νὰ
βλέπῃς φάντασμα... Ἀλήθεια, Νίκο, φοβάσαι μίπως
σοῦ κάγω κακό;

ΝΕΑΝΔΡΟΣ. Ὡ θεὲ μου ἀκόμα...

ΑΡΤΕΜΙΣ. Ἐλα δά, καλέ. Ἀλήθεια, τρόμαξα νὰ
σ' εἶρω. Ποῦ νὰ φαντασθῶ πῶς εἶσαι κρυμμένος ἐδῶ.

ΝΕΑΝΔΡΟΣ. Μὰ πρέπει νὰ φύγῃς, νὰ φύγῃς. Κα-
νεις δὲν ξέρει τὴν ἱστορίαν. Πρέπει νὰ φύγῃς.

ΑΡΤΕΜΙΣ. Τώρα ποῦ σ' εὐρίσκω, ἄτε με νὰ χαρῶ
λίγο τὰ χρυσὰ μαλλιά σου καὶ τὰ γαλανὰ σου μάτια.
Δὲν ξέρεις πόσον ἄμορφος καλόγερος εἶσαι. Τὰ μαῦρα
ράσα κάνουν νὰ φαίνονται πιὸ ξανθὰ τὰ μαλλιά σου
καὶ πιὸ γαλανὰ τὰ μάτια σου.

ΝΕΑΝΔΡΟΣ. (Πάντα μὲ φόβο, μὰ περισσότερο σα-
στισιμένος. Τὴν κοιτάζει στὰ μάτια. Ἀφήνει τὴν πόρτα
καὶ πλησιάζει λίγο. Παρακαλετικὰ). Μὴ μιλήσῃς δυνατὰ.
Θὰ σ' ἀκούσουν.

ΑΡΤΕΜΙΣ. Ναι, ἔχεις δίκαιο. Θὰ σοῦ μιῶ σιγαλά.
Κι' ἔτσι θὰ θυμηθοῦμε τὰ παλαιὰ μας χρόνια κάτω
ἀπ' τὴ λευκοστολισμένην ἀκακίαν τοῦ κήπου μου.